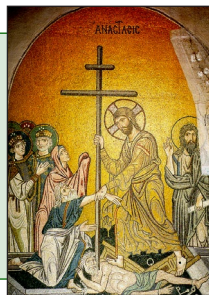

Τριώδιον Κατανυκτικόν

Ένα Πνευματικό Ταξίδι
πρὸς τὸ Τέλος τοῦ παλαιοῦ
καὶ τὴν Ἀρχὴ τοῦ Νέου

■ Ὁ θρίαμβος τοῦ Χριστοῦ μας

Κυριακὴ τῶν Βαΐων

«Εὐλογημένος ὁ Ἐρχόμενος ...»*

Εκεῖνος ποὺ ἔχει θρόνο τὸν οὐρανὸ καὶ ὑποπόδιο τῆ γῆ, ὁ Γιὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Λόγος τοῦ ὁ συναΐδιος, σήμερα ταπεινώθηκε καὶ ἦρθε στὴ Βηθανία ἀπάνω σ' ἓνα πουλάρι. **Κ**αὶ τὰ παιδιὰ τῶν Ἑβραίων τὸν ὑποδεχθήκανε φωνάζοντας: «**Ω**σαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ὁ βασιλιᾶς τοῦ Ἰσραὴλ».

Οὶ πολέμαρχοι τοῦ κόσμου, σὰν τελειώνανε τὸν πόλεμο καὶ βάζανε κάτω τοὺς ὄχτρούς τους, γυρίζανε δοξασμένοι καὶ καθίζανε ἀπάνω σὲ χρυσὰ ἀμάξια γιὰ νὰ μποῦνε στὴν πολιτεία τους. **Μ**προστὰ πηγαίνανε οἱ σάλπιγγες κι' οἱ σημαῖες κ' οἱ ἀντρειωμένοι στρατηγοὶ καὶ πλῆθος στρατιῶτες, σκεπασμένοι μὲ σίδερα ἄγρια καὶ βαστώντας φονικὰ ἄρματα γύρω σ' ἓνα ἀμάξι φορτωμένο μὲ λογιῆς λογιῆς ἄρματοσιῆς καὶ σπαθιὰ καὶ κοντάρια παρμένα ἀπὸ τὸ νικημένο ἔθνος.

Ολοὶ οἱ πολεμιστὲς ἦτανε σὰν ἄγρια θηρία σιδεροντυμένα, τὰ κεφάλια τους ἦτανε κλειδωμένα μέσα σὲ φοβερὲς περικεφαλαῖες, τὰ χοντρά καὶ μαλλιαρὰ χέρια τους ἦτανε ματωμένα ἀπὸ τὸν πόλεμο, τὰ γερὰ ποδάρια τους περπατοῦσανε περήφανα καὶ τεντωμένα, σὰν τοῦ λιονταριοῦ ποὺ ξέσκισε μὲ τὰ νύχια του τὸ ζαρκάδι καὶ τανύζεται μὲ μουγκρητὰ καὶ φοβερίζει τὸν κόσμο. **Υ**στερα ἐρχότανε τὸ χρυσὸ τ' ἀμάξι τοῦ πολεμάρχου, ποὺ καθότανε σ' ἓνα θρονὶ πλουμισμένο μ' ἀκριβὰ πετράδια, περήφανος, ἀκατάδεχτος, φοβερὸς, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀντικρῦσει μάτι δίχως νὰ χαμηλώσει καὶ βαστοῦσε τὸ τρομερὸ

σκῆπτρο του, πὸν κάθε σάλεμά του ἦτανε προσταγή, δίχως ν' ἀνοίξει τὰ στόμα του αὐτὸς πὸν τὸ κρατοῦσε.

Ἄλογα ἀνήμερα, ἦτανε ζεμένα σ' αὐτὰ τ' ἀμάξι, μὲ λουριὰ χρυσοκεντημένα μὲ γαιτάνια καὶ περπατοῦσανε κι αὐτὰ καμαρωτὰ καὶ περήφανα σὰν τοὺς ἀνθρώπους. **Ἐ**να κορίτσι ἔμορφο σὰν νεράϊδα, μεταξοντυμένο, βαστοῦσε ἓνα χρυσὸ στεφάνι ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ νικητῆ, κι ἄλλα κορίτσια κι ἀγόρια ρίχνανε λιβάνια κι ἄλλα μυρουδικὰ σὲ κάποια μεγάλα θυμιατήρια ὅμοια μὲ μανουάλια.

Ἀπὸ πίσω ἐρχόντανε οἱ σκλάβοι ἄντρες καὶ γυναῖκες κι ὅποιοι ἦτανε ἄρρωστοι καὶ λαβωμένοι, τοὺς σέρνανε καὶ τοὺς χτυποῦσανε οἱ στρατιῶτες. **Ἦ**ση δόξα εἶχανε αὐτοὶ πὸν πηγαίνανε μπροστὰ, ἄλλη τόση καταφρόνεση καὶ δυστυχία εἶχανε ὅσοι ἀκολουθοῦσανε ἀπὸ πίσω. **Αὐ**τοὶ ἦτανε δεμένοι μὲ σκοινιά καὶ μ' ἄλυσίδες, πολλοὶ πιστάγκωνα, κουρελιασμένοι, πληγιασμένοι, κίτρινοι σὰν πεθαμένοι ἀπὸ τὰ μαρτύρια κι ἀπὸ τὴν ἀγρύπνια.

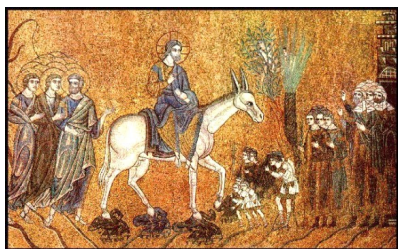
Πολλοὶ ἦτανε μισόγυμνοι κ' οἱ πλάτες τους ἦτανε μελανιασμένες ἀπὸ τὸ βούνευρο. **Ἀ**νάμεσά τους ἦτανε γυναῖκες, παρθένες ντροπιασμένες, κλαμένες μανάδες μὲ ἀθῶα μωρὰ στὴν ἀγκαλιά τους, γρηῆς πὸν βαστοῦσανε τὰ ἐγγόνια τους ἀπὸ τὸ χέρι, ὅλες κατατρομαγμένες σὰν τὰ ἀρνιά πὸν τὰ πάνε στὸν μακελάρη. **Γύ**ρω ὁ κόσμος ἔκανε σὰν τρελλὸς καὶ φώναζε καὶ δόξαζε τὸν νικητῆ κι ἀπὸ πολλὰ στόματα τρέχανε ἀφροί. **Ἀ**λαλαγμὸς ἔβγαινε σὰν καπνὸς ἀπ' ὅλη τὴν πολιτεία.

Αὐτὴ τὴν παράταξη τὴ λέγανε «θρίαμβο».

* * *

Ἐναν τέτοιο θρίαμβο ἔκανε κι ὁ Χριστὸς σήμερα, ὁ Ἄρχοντας τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης. **Μ**ά, ὅπως τὰ ἄλλαξε ὅλα καὶ τὰ ἔκανε ἀνάποδα ἀπ' ὅ,τι συνηθίζανε οἱ ἄνθρωποι, ἔτσι κι ὁ *θρίαμβος* πὸν ἔκανε, ἦτανε *θρίαμβος* τῆς φτώχειας καὶ τῆς ταπεινώσεως. **Ἦ** Ρωμαῖος ὑπάτος ἦτανε καθισμένος ἀπάνω σὲ θρόνο καὶ σὲ χρυσὸ ἀμάξι, μὰ ὁ Χριστὸς ἦτανε καβαλικεμένος ἀπάνω σ' ἓνα πουλάρι, σ' ἓνα γαιδουρόπουλο, ποῦνε τὸ πιὸ ταπεινὸ καὶ καταφρονεμένο ἀνάμεσα στὰ ζῶα.

Κι' ὁ ἴδιος ἦτανε ταπεινός, πρᾶος, ἡσυχος, φτωχοντυμένος, κατὰ τὴν προφητεία πὸν ἔλεγε: **Ἐ**ἶπατε τῇ θυγατρὶ Σιών· **Ἰ**δοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται σοι πρᾶος καὶ ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον καὶ πῶλον, υἱὸν ὑποζυγίου». **Τ**ὸ χέρι Του δὲν βαστοῦσε σκῆπτρο, ἀλλὰ βλογοῦσε τὸν κόσμο. **Ἀ**πὸ πόλεμο ἐρχότανε καὶ Κεῖνος, μὰ ἓναν πόλεμο πολὺ δυσκολοκέρδιστον, πόλεμο καταπάνω στὴν κακία καὶ στὴν ψευτιά καὶ στὴν ὑποκρισία καὶ στὴ φιλαργυρία. **Κ**αὶ δὲν πήγαινε νὰ ξεκουραστεῖ ἀπ' αὐτὸν τὸν πόλεμο, ἀλλὰ πήγαινε ν' ἀρχίσει ἄλλον, πιὸ σκληρόν, καὶ νὰ στεφανωθεῖ μ' ἀγκαθένιο στεφάνι καὶ νὰ δαρθεῖ καὶ νὰ πε-

ριπαιχθεῖ και στο τέλος νά καρφωθει
άπάνω σ' ἕνα ξύλο σάν κακοῦργος.

Δέν ἦτανε τριγυρισμένος από άγρι-
εμένους ὑποταχτικούς, αλλά από άκα-
κους ψαράδες, καταφρονημένους σάν
καί Κεῖνον. **Κ**ι οὔτε ἔσερνε από πίσω
Του σκλάβους τυρανισμένους, αλλά

άνθρώπους πού τούς ἔλευθέρωσε από τή σκλαβιά τοῦ διαβόλου και
πεθαμένους πού ἀναστηθήκανε από τή φωνή Του. **Σ**άλπιγγες και τούμ-
πανα δέν φωνάζανε για νά Τόν δοξάσουνε, αλλά παιδιά άθῶα πού
συμβολίζανε τήν άπλότητα πού ἔχουνε οἱ Χριστιανοὶ και πού φωνά-
ζανε «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος» και κρατούσανε, άντι για σημαῖες
και για μπαῖράκια, κλαδιά πράσινα τῶν δέντρων.

Κλαδιά χλωρά και ροῦχα στρώνανε χάμω για νά πατήσει τὸ γαῖ-
δούρι και νά περάσει. **Κ**ι αὐτὸ τὸ βλογημένο πήγαινε με σκυμμένο
τὸ κεφάλι, ταπεινό, άνήξερο, σηκώνοντας τὸν Χριστὸ πού καθότα-
νε πρωτύτερα άπάνω στα τρομερά έξαφτέρουγα Σεραφεῖμ πού εἶναι
άπό φωτιά. **Δ**έν άξιώθηκε νά Τόν σηκώσει κανένα χρυσὸ άμάξι, μήτε
άλογο άκριβοσελωμένο, μήτε καμμιά κούνια πού νά τή βαστάνε
άντρειωμένοι βαστάζοι, αλλά Τόν σήκωνε τὸ γαῖδούρι.

Ποιὸ μάτι δέν δακρῦζει ἅμα συλλογιστεῖ αὐτὸ τὸ μυστήριο!

* * *

Ὁ Χριστὸς ἀναποδογύρισε ὅσα εἶχε για σωστὰ και για ἀλη-
θινὰ ὁ άμαρτωλὸς ὁ ἄνθρωπος. **Π**οιὸς ὅμως εἶναι σέ θέση νά νοιώ-
σει τήν ἔλευθερία πού μᾶς ἔφερε και νά ἀκολουθήσει τὸ πουλάρι με
τὸ σκοινένιο καπίστρι κι ὄχι τ' άφρισμένα τάλογα πού χλιμιντρᾶνε
καμαρωτά, και νά μὴ μπεῖ στη Ρώμη με τὰ πολλὰ τὰ εἰδῶλα, παρὰ
νά μπεῖ μαζί με τὸν Βασιλιὰ τῆς ειρήνης στην Ἀπάνω Ἱερουσαλήμ;

Πολλοί, πού εἶναι σοβαροὶ ἄνθρωποι, θά ποῦνε πὼς δέν τὰ κατα-
λαβαίνουνε αὐτὰ και πὼς τὰ παιδιά παιδικίζουνε κ' οἱ ἄντρες άντρει-
εῦονται. **Τ**ὰ ἴδια λέγανε κ' οἱ άρχιερεῖς κ' οἱ σπουδασμένοι. «**Ἰ**δόν-
τες δὲ οἱ άρχιερεῖς και γραμματεῖς τὰ θαύματα ἃ ἐποίησε και τούς
παῖδας κράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ και λέγοντας: **Ῥ**σαννὰ τῷ υἱῷ Δαυίδ,
ἠγανάκτησαν και εἶπον αὐτῷ: **Ἀ**κούεις τί οὔτοι λέγουσιν; **Ὁ** δὲ Ἰη-
σοῦς λέγει αὐτοῖς: **Ν**αί· οὐδέποτε άνέγνωτε ὅτι “ἐκ στόματος νηπίων
και θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον;”. **Κ**αι καταλιπὼν αὐτοῦς ἐξῆλθεν
ἐξω της πόλεως».

Οἱ άρχιερεῖς κ' οἱ γραμματεῖς διαβάσανε τὸν ψαλμὸ τοῦ Δαυίδ
πού ἔλεγε πὼς θά προῦπαντήσουνε τὸν Χριστὸ τὰ νήπια και δέν πι-
στέψανε ὡστόσο σ' Αὐτὸν πού ὑμολογούσανε. **Ἀ**μὴ ἐμεῖς πού δια-

βάσαμε στο σημερινό Ευαγγέλιο και τὸν ψαλμὸ κι αὐτὰ ποὺ εἶπε ὁ Χριστὸς στοὺς Ἑβραίους, δὲν θὰ κριθοῦμε πιὸ αὐστηρὰ ἢ δὲν Τὸν πιστέψουμε; **Ἡ** ματαιότητα κ' ἡ περηφάνεια μᾶς κάνουνε νὰ μὴν καταδεχόμαστε νὰ πᾶμε μαζὶ μὲ τὴ φτωχὴ συνοδεία Του, ντρεπόμαστε νὰ ἀκολουθήσουμε ἓνα ἀρχηγὸ ποὺ πάει καβαλικεμένος ἀπάνω σ' ἓνα γαϊδούρι. **Τὰ** ταπεινά, τὰ φτωχικά, δὲν τὰ θέλουμε. **Μὰ** μπορεῖ νὰ γίνεи Χριστιανὸς ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ αὐτὰ ποὺ ἀγάπησε ὁ Χριστὸς;

Χθές, Σάββατο, ἀνάστησε ἓναν πεθαμένο ἄνθρωπο, τὸν Λάζαρο. **Π**οῖός ἦτανε αὐτὸς ὁ Λάζαρος; **Κ**ανένας ἐπίσημος ἄνθρωπος, κανένας τρανός; **Ὁ** Λάζαρος ἦτανε φτωχός, χωριάτης, κι ὅπως λέγει τὸ Ευαγγέλιο, ἦτανε φίλος τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶχε φίλους ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. **Ἐ**ναν φίλο σημειώνει τὸ Ευαγγέλιο πὼς εἶχε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμο, κι αὐτὸς ἦτανε φτωχός κι ἀγράμματος. **Μὰ** ποιός ἀπὸ μᾶς ἀγαπᾷ αὐτὴ τὴν πλοῦσια φτώχεια τοῦ Χριστοῦ; **Ἀ**π' ὅπου λείπει ὁ Χριστὸς, ἐκεῖ εἶναι ἡ φτώχεια ἡ ἀληθινή, ὅπως ἀπ' ὅπου λείπει ὁ Χριστὸς λείπει κ' ἡ ζωὴ ἡ ἀληθινὴ καὶ βασιλεύει ὁ θάνατος.

Αὐτὸ θὰ τὸ καταλάβεις καλῶτα ἂν γυρίσεις καὶ δεῖς γύρω σου κι ἀκουμπήσεις τὸ κεφάλι σου καὶ συλλογιστεῖς. **Π**οῦ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ Ρωμαῖοι κ' οἱ παντοδύναμοι ἀφέντες ποὺ κάνανε τοὺς «θριάμβους» ὅπου ἱστορήσαμε πρωτύτερα; **Τί** γινήκανε κι αὐτοὶ κι οἱ μυριάδες ποὺ τοὺς προσκυνούσανε καὶ ποὺ γονατίζανε μπροστὰ τους σὰν τὰ καλάμια ποὺ τὰ γέρνει ὁ βοριάς; **Π**οῖός τοὺς φέρνει στὸν νοῦ του ἐξὸν κάποιοι ποὺ γράφουνε τὰ ἱστορικὰ ἐκείνου τοῦ καιροῦ; **Κ**ορμιά, ψυχές, θρονιά, διαμαντόπετρες, ἄλογα, περηφάνειες, φοβέρες, φωνές, ὅλα πέσανε σ' ἓναν λάκκο καὶ χαθήκανε καὶ σβύσανε σὰν νὰ μὴ γινήκανε ποτέ. **Κ**αὶ τί ἀπόμεινε ἀπὸ ὅλα τοῦτα στὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων; **Τί**ποτα κι ἀκόμα πιὸ λίγο ἀπὸ τίποτα.

Πλὴν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἄπιστος ἀκόμη καὶ σ' αὐτὰ ποὺ βλέπει καὶ σ' αὐτὰ ποὺ πιάνει μὲ τὰ χέρια του καὶ τραβᾷ τὸν δρόμο ποὺ τραβήξανε καὶ κείνοι καὶ σέρνει μὲ εὐχαρίστηση τὸ ἄρμα τοῦ Νέρωνα, γιατί εἶναι «νεῦρον σιδηροῦν ὁ τράχηλός του». **Τ'** αὐτιά του εἶναι σφαλιχτὰ σὲ Κεῖνον ποὺ λέγει: **«Ἐ**γὼ εἰμὶ Θεὸς πρῶτος καὶ εἰς τὰ ἐπερχόμενα ἐγὼ εἰμί. **Ἐ**γὼ βοσκήσω τὰ πρόβατά μου καὶ ἐγὼ ἀναπαύσω αὐτά». **Ἐ**κεῖνος ποὺ καθότανε ἀπάνω στὸ γαϊδούρι, Ἐκεῖνος εἶναι ζωντανὸς μέσα στὶς ἀπλές ψυχές στὸν αἰῶνα κ' εἶναι γιὰ δαῦτες θροφή, πηγὴ ἀθανασίας, χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση, κατὰ τὸν λόγο ποὺ λέγει: **«Ἐ**ὕφρανησεται καρδία ζητούντων τὸν Κύριον». **Ν**αί, ὅποιος ἔνοιωσε τὴ χαρὰ τοῦ Χριστοῦ, εἶναι σὰν τὸν πεθαμένο ποὺ ἀναστήθηκε.

* * *

Στὸν κόσμo ὑπάρχουνε πονεμένοι λογῆς λογῆς. **Ὅσοι** πονᾶνε στὸ κορμὶ καὶ στὴν ψυχὴ κι ὁ πόνος τοὺς καθαρίζει καὶ τοὺς πηγαίνει στὸν Θεό, αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀγαπημένοι τοῦ Χριστοῦ καὶ περπατᾶνε στὴ στράτα Του μὲ τὸ φῶς Του τὸ παρηγορητικό. **Οἱ** ἄλλοι ὑποφέρουνε ἄγονα. **Γι'** αὐτὸ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει στοὺς Κορινθίους: **«Νῦν** χαίρω, οὐχ ὅτι ἐλυπήθητε, ἀλλ' ὅτι ἐλυπήθητε κατὰ Θεόν, ἵνα ἐν μηδενὶ ζημιωθῆτε ἐξ ἡμῶν. **Ἡ** γὰρ κατὰ Θεὸν λύπη μετάνοιαν εἰς σωτηρίαν ἀμεταμέλητον κατεργάζεται· **ἡ** δὲ τοῦ κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται».

Γι' αὐτοὺς ποὺ δὲν ἐλπίζουνε στὸν Θεό, δὲν μετᾶλλαξε ὁ Χριστὸς τὸν ἄγονον ἰδρωτᾶ τους σὲ ἰδρωτὰ σωτηρίας, «ἰδρωτὰ ἰδρωτί», ἀλλὰ θρηνοῦνε καὶ πονᾶνε παντοτινὰ σὰν τοὺς εἰδωλολάτρες, σφαζόμενοι μὲ τὰ μαχαίρια τῆς μοίρας.

Γι' αὐτοὺς δὲν ἄλλαξε ὁ Χριστὸς τὸν ἰδρωτὰ τῆς ἀγωνίας τους σὲ ἰδρωτὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἐλπίδας. **Ὅποιος** δὲν πιστεύει στὸν Χριστὸ καὶ στὸ Εὐαγγέλιο, εἶναι πεθαμένος, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἀληθινὴ ζωὴ μέσα του. **Γιατί** ζωὴ δὲν θὰ πεῖ νὰ ἀνασαίνεις καὶ νὰ περπατᾶς καὶ νὰ τρῶς καὶ νὰ πίνεις, ἀλλὰ νὰ νοιώθεις τὴ χάρη τῆς ἀθανασίας. **Τότε** θὰ μπορεῖς νὰ ψάλεις μαζί μὲ τὸν Ὑμνωδὸ τοῦτο τὸ ἐξαίσιο ἀπολυτίκιο:

*«**Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν** πρὸ τοῦ **Σοῦ Πάθους πιστούμενος,**
ἐκ νεκρῶν ἤγειρας τὸν **Λάζαρον, Χριστὲ ὁ Θεός.***

*Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, ὡς οἱ παῖδες,
τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες,
Σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν.*

*Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις,
εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου».*

(*) «Κιβωτός», Μηνιαῖον Φυλλάδιον Ὁρθοδόξου διδασχῆς, ἀριθμ. φύλλου 15, ἔτος Β', Μάρτιος 1953. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.